

SPLAV

Trápím se, trápím, myslím si,
kde bych tě nejraděj potkal.

Ulice střídám, parky a nábřeží,
bojím se krásných lží.

Bojím se lesa. V poledním lese
kdo miluje, srdce své neunese.

Na můj práh kdyby jsi vstoupila,
snad bys mne tím zabila.

Chtěl bych tě potkati v lukách.

V lukách je vlání
na všechny strany, pokorné odevzdávání.
V lukách je nejprostší života stůl,
rozlomíš chleba, podáš ženě půl,
chléb voní zemí, bezpečný úsměv svítí,
až k pláči je prostý věneček lučního kvítí,
a oblaka jdou, přeběhlo světlo, přeběhl stín,
muž má touhu rozsévače,
žena má úrodný klín...

Chtěl bych tě potkati v lukách. Šel bych ti vstříc.
A až odešla, ach, zvečera již,
bys na mne nemyslila víc,
jen na prosebný a děkovný můj hlas,
jako bych jen splavem byl,
který v lukách krásně zpívat slyšel...

NĚKDO CIZÍ MLUVÍ TVÝMI ÚSTY

Je to moderátorka BBC,
postavy z oblíbených filmů,
barman z nedaleké hospody,
paní za přepážkou,
která tě div nerozpláče,
když tě osloví *love*.

Pohybují tvými rty,
drží tě za jazyk a postrkují ho,
přizvedávají jej a šlapou po něm,
navzájem se zlobí a pošťuchují,
strkají do sebe,
dloubají se a lechtají.

Snažíš se je vychrchlat,
vyštourat je za svých zubů,
vymačkat je ze svých mandlí.

Nestáváš se novým člověkem,
to někdo druhý zabydluje tvé tělo
a tobě nezbyvá než ho ubytovat,
chceš-li přežít.

Dáváš se s těmi hlasy do řeči,
ztrácíš se mezi nimi
a nakonec se necháš přemluvit.
Pouze občas se vyslovíš po svém,
jen tak z rozmaru,
jazykem své matky.

POHŘEB

Cítil jsem v Mozku Truchlící
přecházet tam a sem,
a kráčet – kráčet – že se moh‘
snad Smysl prodat ven –

A začal, jen co usedli
jak Buben Obřad znít –
duněl – duněl, že ztrácel jsem,
zdálo se, v myslí cit –

Přes mojí Duši vrzavou
šli s Rakví kdoví kam
a zas ty Boty z Olova,
pak zvonil – Vesmír sám,

jako by Nebe bylo Zvon
a Bytí Uchem jen,
já, Ticho, nějaký zvláštní Tvor,
zde, sám a roztříštěn –

Pak prasklo Prkno v Rozumu,
já padal níž a níž –
a odrážel se od Světů
a přestal vědět – když –

BÉOWULF (Il. 1009-1019)

Tehdy se slušelo,
by do síně vstoupil Healfdenův syn
sám král se chtěl účastnit kvasu.
Sotva se pospolu kol pána pokladů
větší a skvělejší kdy sešla družina:
slavní mužové sedli na lavice,
plesali při hodech. Hróðgár a Hróðulf
nejeden pohár přívětivě pili
a spolu s nimi v síni té vysoké
příbuzní i hosté. Hodovna Heorot
kypěla přátelstvím, přadeno zrady
Dánové poznat dosud neměli.